

[Statsministeren.]

ningsministeriet. Jeg er personlig som sagt principielt enig i, at det bør man stræbe efter.

Om uddannelseskriteriet, som hr. Camre var inde på og andre efter ham, vil jeg gerne sige, at jeg personlig er af den opfattelse, at det, man skal stræbe efter, er at fastholde et nødvendigt niveau for denne uddannelse, sådan at uddannelsen virkelig bliver en værdi i sig selv. Men jeg er enig i, at det skal være mere end en formel frihed til dette studium, at man ikke skal kunne stille forudgående krav om eksamen. Det, der altså må siges at være sigtet — og hvis det trænger til klargøring på nogen måde, er jeg villig til at bidrage hertil — er, at vi må fastholde et niveau, som nok er ganske godt angivet på den måde, at uddannelsen normalt vil kræve, at man har forkundskaber, der svarer til en HF-eksamen eller en studentereksamen, men at man skal have denne adgang uafhængig af, om man har eksamenerne, hvilket, vil sige, at man må ikke i dette adgangskriterium stille krav, som er pressens behov uvedkommende. Det skulle vel være muligt at få klargjort på en sådan måde, at vi sikrer uddannelsen det nødvendige niveau og samtidig sikrer den frie adgang, som jeg uden forbehold ønsker skal blive resultatet af dette.

Jeg forstår godt de synspunkter, der er rejst, først af hr. Samuelsen og senere af andre, om elevernes medindflydelse, og jeg tror, alle ved, at jeg i princippet deler den opfattelse, som hr. Samuelsen gav udtryk for, og at jeg synes, det vil være rimeligt, om vi i udvalgsarbejdet drøfter, hvordan vi bedst kan sikre en rimelig medindflydelse. Selv om heller ikke jeg skal gentage, hvad jeg sagde ved den tidligere førstebehandling, så føler jeg dog alligevel trang til at sige endnu en gang, at jeg ikke anser det for hensigtsmæssigt at gå så langt, som hr. Poul Dam gjorde, ved behandlingen i sidste samling, at man lader eleverne alene fastsætte kravene til uddannelsen. Mine egne erfaringer, som jeg sagde, det dengang, ville ikke tilskynde til, at man valgte en så fremskrednen ordning. Men jeg tror, vi kan finde en rimelig ordning, og jeg er indstillet på at medvirke hertil.

Så er der spørgsmålet om indpasning i ud-

dannelsescentermønsteret, som jo er ved at blive aktuelt. Jeg mener ikke selv, at den valgte form skulle udelukke, at dette kunne indpasses, men vil da meget gerne have det med i drøftelsen i udvalget, for selvsagt bør man ikke i dag træffe beslutning på et enkelt område, som kommer til at betyde, skal jeg sige begrænsninger af det, man generelt måtte ønske omkring uddannelsescentertanken. Jeg vil da meget gerne have en drøftelse af i udvalget, om der skulle ligge en sådan begrænsning heri. Umiddelbart kan jeg ikke se det.

Det spørgsmål, fru Merete Bjørn Hanssen rejste om den lange ekspeditionstid hos myndighederne med byggetilladelse osv., må vi vistnok alle erkende er et generelt problem, som bør søges løst i hvert fald så langt, at den administrationstid, der i alt kan medgå, nedsættes væsentligt. Som det vil være bekendt, afgav vi fra regeringens side over for folketinget i sidste samling et løfte om at ville komme her til efteråret med en redegørelse for en rationalisering af statens bygge- og lejeadministration, og en sådan kan ventes i løbet af få uger. Det er mit håb og også min tro, at det problem, som fru Merete Bjørn Hanssen her påpegede, vil blive besvaret også ved den lejlighed, sådan at man kan se en smidiggørelse, for det er som sagt et generelt problem, der ikke alene rammer dette område.

Vedrørende støtte til eleverne vil jeg igen sige, at det må være naturligt, at vi sikrer, at elever under denne uddannelse som andre elever kan få den fornødne hjælp i uddannelses-tiden, og personlig mener jeg, at det må kunne gøres over ungdommens uddannelsesfond, som jo også kommer til revision i denne samling. Jeg anser det personlig for naturligt, at også elever under denne uddannelse kan komme ind under ungdommens uddannelsesfond.

Jeg har kun én ting at tilføje, og det er at give ret i, at det har vel været lidt skuffende for os alle sammen, at der ikke har været mere offentlig diskussion omkring dette lovforslag, ikke mindst i pressen. Det er forhåbentlig ikke et udtryk for, at pressen aldrig vil behandle de ting, man på forhånd er enig i, men kun dem, man vil kritisere; det tror vi jo ikke om pressen.

Hermed sluttede forhandlingen.